

Approximate Boyer-Moore

Mateusz KACZMAREK

I Algorytm aproksymacyjnego dopasowania wzorca względem odległości edycyjnej - podejście na podstawie algorytmu Boyer'a-Moore'a.

Problem 1: k - przybliżone wyszukiwanie wzorca w tekście względem odległości edycyjnej

---

Wejście: Słowa $t, p \in \mathcal{A}^+$ ($|t| = n, |p| = m$)

Wyjście: Zbiór liczb $S = \{j : \text{istnieje podśłowo } T \text{ zakończone na } t_j \text{ o odległości edycyjnej od } p \text{ równej co najwyżej } k\}$.

I.1 Algorytm programowania dynamicznego.

Podstawowym algorytmem rozwiązującym zadany wyżej problem jest następujący algorytm programowania dynamicznego wyliczający tablicę $D(i, j)$ oznaczającą minimalną odległość edycyjną między słowami $p_1 \dots p_i$ oraz dowolnym podśłowem T zakończonym na t_j :

$$D(0, j) = 0, 0 \leq j \leq n$$
$$D(i, j) = \min \begin{cases} D(i-1, j) + 1 \\ D(i-1, j-1) + 1 & \text{if } p_i = t_j \text{ then } 0 \text{ else } 1 \\ D(i, j-1) + 1 \end{cases}$$

Rozwiązaniem są wszystkie j takie, że $D(m, j) \leq k$. Algorytm ten działa w czasie $O(mn)$.

I.2 Idea algorytmu ABM (Approximate Boyer-Moore)

Algorytm oparty na pomysłach analogicznych do algorytmu Boyer'a-Moore'a będzie działał w dwóch głównych fazach: *skanowania* i *sprawdzania*. W fazie skanowania przechodzimy przez dane słowo t i zaznaczamy pewne komórki pierwszego rzędu tablicy D (tj komórki postaci $D(0, j)$). Po zakończeniu fazy skanowania rozpoczynamy fazę sprawdzania, czyli dla każdej zaznaczonej komórki D będziemy obliczali przekątną tablicy D poprzez zwykłe programowanie dynamiczne. Kiedykolwiek nasza procedura dynamiczna będzie odnosić się do niewyliczonej komórki możemy przyjąć, że jej wartość wynosi ∞ .

Faza sprawdzania wydaje się dość intuicyjna dlatego skupmy się na fazie skanowania.

Faza skanowania powtarza w pętli dwie czynności. *Zaznacza* (mark) i *przesuwa* (shift) indeks który skanujemy. Operacja przesuwania jest analogiczna do operacji przesuwania w algorytmie *Boyer'a – Moore'a*. Operacja zaznaczania wykonywana jest wtedy gdy obecny indeks wymaga dokładniejszego sprawdzenia przez wyliczenie tablicy D .

1.3 Faza skanowania algorytmu ABM

Definicja 1.1. Mówimy, że dla każdego $D(i, j)$ istnieje **łuk minimalizujący** z $D(i-1, j)$ do $D(i, j)$ jeśli $D(i, j) = D(i-1, j) + 1$, z $D(i, j-1)$ do $D(i, j)$ jeśli $D(i, j) = D(i, j-1) + 1$, oraz z $D(i-1, j-1)$ do $D(i, j)$ jeśli $D(i, j) = D(i-1, j-1)$ gdy $p_i = t_j$ albo $D(i, j) = D(i-1, j-1) + 1$ gdy $p_i \neq t_j$.

Definicja 1.2. Dla każdego $1 \leq h \leq n$, **minimalizującą ścieżką** nazywamy dowolną ścieżkę złożoną z minimalizujących łuków zaczynającą w $D(0, j)$ w pierwszym rzędzie tablicy D do komórki $D(m, h)$ znajdującej się w ostatnim rzędzie. Minimalizującą ścieżkę nazywamy **dobrą** gdy prowadzi do $D(m, h) \leq k$.

Lemat 1.3. Komórki dowolnej dobrej ścieżki minimalizującej zawarte są wśród $\leq k + 1$ kolejnych przekątnych tablicy D .

Definicja 1.4. Dla $i = 1, \dots, m$ przez k -**otoczenie** znaku p_i ze wzorca p oznaczmy słowo $C = p_{i-k} \dots p_{i+k}$, gdzie $p_j = \epsilon$ dla $j < 1$ oraz $j > m$.

Lemat 1.5. Jeśli dobra ścieżka minimalizująca przechodzi przez pewne komórki przekątnej h tablicy D , wtedy dla co najwyżej k indeksów i , $1 \leq i \leq m$, znak t_{h+i} nie występuje w k -otoczeniu C_i .

Definicja 1.6. Kolumnę j , $h+1 \leq j \leq h+m$ tablicy D nazywamy **złą** jeśli t_j nie należy do k -otoczenia C_{j-h} .

Obserwacja 1.7. Z lematu 1.5 wynika, że dla danego t_j złych kolumn jest co najwyżej k o ile

Na podstawie powyższej obserwacji i lematu możemy skonstruować następującą procedurę zaznaczania. Dla przekątnej h , dla $i = m, m-1, \dots, k+1$ lub dopóki nie znaleźliśmy $k+1$ złych kolumn sprawdź czy t_{h+i} należy do C_i . Jeśli znaleźliśmy $\leq k$ złych kolumn wtedy zaznaczmy komórki $D(0, h-k), \dots, D(0, h+k)$.

Aby szybko odpowiadać na to czy kolumna jest zła możemy obliczyć tablicę $BAD(i, a)$ dla $1 \leq i \leq m$, $a \in \mathcal{A}$ taką, że

$$Bad(i, a) = \text{true, wtw gdy } a \text{ nie należy do } k\text{-otoczenia } C_i.$$

Taką tablicę dla wzorca p możemy obliczyć w czasie $O((|\mathcal{A}| + k)m)$.

Po zbadaniu przekątnej h możemy ustalić przesunięcie d tak aby rozpocząć sprawdzanie od przekątnej d . Oczywiście jest, że minimalnie d może wynosić $k+1$ i niczego nie pominiemy, jednak aby zrobić to lepiej, możemy skorzystać z podejścia analogicznego do algorytmu *Boyer'a – Moore'a*. Skorzystajmy

tutaj z tablicy przesunięć $BM_k[i, a] = \min\{s : s = m \text{ lub } (1 \leq s < m \text{ oraz } p_{i-s} = a)\}$ wymiaru $(k + 1) \times |\mathcal{A}|$. Poniższy algorytm oblicza ją w czasie $O(m + k|\mathcal{A}|)$:

Algorytm 1: Obliczanie tablicy przesunięć Boyer'a-Moore'a

```
def boyer_moore_multi_dim_shift(A, p, m, k):
    ready = {a: m + 1 for a in A}
    BM_k = {(i, a): m for a in A for i in range(m, m - k - 1, -1)}
    for i in range(m - 1, 0, -1):
        for j in range(ready[p[i]] - 1, max(i, m - k) - 1, -1):
            BM_k[(j, p[i])] = j - i
            ready[p[i]] = max(i, m - k)
    return BM_k
```

Cała faza skanowania opisana jest w następującym kodzie:

Algorytm 2: Faza skanowania algorytmu ABM

```
j = m
while j <= n + k:
    r, i, = k, m
    bad = 0          # counts bad indexes
    d = m            # initial value of shift
    while i > k >= bad:
        if i >= m - k:
            d = min(d, BM_k[(i, t[r])])
        if BAD[(i, t[r])]:
            bad = bad + 1
        i, r = i - 1, r - 1

    if bad <= k:
        mark D(0, j-m-k), ..., D(0, j-m+k)
    j = j + max(k + 1, d)
```

1.4 Złożoność.

Obliczanie tablic BAD i BM_k przy założeniu, że $k < m$ zajmuje $O((k + |\mathcal{A}|)m)$. Cały algorytm skanowania w najgorszym przypadku zajmuje $O(\frac{mn}{k})$. Autorzy pracy https://www.researchgate.net/publication/220616992_Approximate_Boyer-Moore_String_Matching udowodnili (dość nietrywialnie) następujące twierdzenie:

Twierdzenie 1.8. Dla $2k + 1 < |\mathcal{A}|$ oczekiwana czas trwania Algorytmu 2 zajmuje $O(\frac{|\mathcal{A}|}{|\mathcal{A}| - 2k} \cdot kn \cdot (\frac{k}{|\mathcal{A}| + 2k^2} + \frac{1}{m}))$.

Fazę sprawdzania można zaimplementować tak by działała w czasie $O(kn)$, co sprawia, że cały algorytm ABM rozwiązuje problem k -przybliżonego dopasowania względem odległości edycyjnej w oczekiwanym czasie $O(kn \cdot (\frac{1}{m-k} + \frac{k}{|cA|}))$